

Sygn. akt III AUa 2001/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Irena Różańska-Dorosz /spr./

Sędziowie: SSA Monika Kiwiorska-Pająk

SSA Robert Kuczyński

Protokolant: Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach

na skutek apelacji A. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 czerwca 2016 r. sygn. akt V U 2681/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie A. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 15 października 2015 r., którą organ rentowy odmówił mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach i zasądził na rzecz strony pozwanej 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawca A. Z., urodzony w dniu (...), nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował ogólny staż ubezpieczeniowy w wysokości 26 lat, 3 miesięcy i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W dniu 15 września 2015 r. wnioskodawca wniosł o emeryturę z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Do wniosku nie dołączył żadnego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, dołączył natomiast zeznania świadków, domagając się uznania mu za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 7 października 1976 r. do 31 grudnia 1994 r. w Zakładzie (...) w N..

Decyzją z dnia 15 października 2015 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury wskazując, że nie udowodnił on wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

A. Z. w dniu 20 czerwca 1973 r. ukończył (...) Szkołę Zawodową w N. w zawodzie masarz. W okresie od dnia 1 września 1971 r. do dnia 30 czerwca 1973 r. zatrudniony był w (...) Spółdzielni (...) w N. na podstawie umowy o naukę zawodu na stanowisku pracownika młodocianego - masarza. Od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 1 października 1976 r. wnioskodawca pracował w (...) Oddziale w N. na stanowiskach rozbieracza i wykrawacza. W okresie od dnia 7 października 1976 r. do dnia 12 lutego 1984 r. wnioskodawca zatrudniony był w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w O., w (...) w N.. Rzeźnia zajmowała się skupem, ubojem, rozbiorem i segregacją. Wszystko odbywało się w jednym budynku. Na ubojni zatrudnieni byli ubojowcy i pomocnicy, przy rozbiore - rozbieracze i wykrawacze. Ubojnia była na hali, a rozbiór dokonywany był w podziemiach i tam były tylko półtusze. Segregacja odbywała się bezpośrednio na hali. W późniejszym okresie wygoszparowano dodatkowe pomieszczenie gdzie dokonywano przetwarzania mięsa. Uboj wykonywano na co najmniej 500 sztukach zwierząt. Rzeźnia miała własny skup żywca i tam pracowali buchtowy, magazynierzy, wagowi. Było to w osobnym pomieszczeniu, ale na jednym placu.

Buchtowy zajmował się rozmieszczeniem przywiezionego żywca do specjalnych klatek, karmieniem, sprzątaniem. Wraz z buchtowym zwierzęta przyjmowali wagowi, klasyfikatorzy i służba weterynaryjna. W zakładzie pracowało około 100 osób bezpośrednio zatrudnionych przy produkcji. Po zakończeniu pracy wnioskodawcy wydano zwykle świadectwo pracy wskazując w nim, iż w w/w okresie pracy zajmował stanowisko ubojowca.

Od dnia 6 czerwca 1984 r. do dnia 31 grudnia 1994 r. zatrudniony był w Zakładzie (...) w N. na stanowisku pracownika przetwórci. Na podstawie umowy o pracę z dnia 6 czerwca 1984 r. i 6 września 1984 r. powierzono wnioskodawcy obowiązki pracownika bazowego w (...) w N.. W tym okresie wnioskodawca był buchtowym, zajmował się skupem żywca, który odbywał się na terenie placu rzeźni. Magazyn podzielony był na kojce, do których zapędzał buchtowy zwierzęta i stamtąd wypędzane były do hali. Skup żywca odbywał się codziennie. Na karcie ewidencji zarobków odnotowano „magazyn żywca”. Po zakończeniu pracy wnioskodawca otrzymał zwykle świadectwo pracy, w którym wskazano, iż w w/w okresie pracy zajmował stanowisko pracownika przetwórci.

W okresie od dnia 1 lipca 1996 r. do dnia 30 września 2001 r. wnioskodawca zatrudniony był w Zakładzie (...) w K. w charakterze pomocy przy uboju. Na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lipca 1996 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki pomocy przy uboju. Po rozwiązaniu stosunku pracy, zakład wystawił wnioskodawcy tzw. zwykle świadectwo pracy wskazując, iż w w/w okresie zajmował on stanowisko pomocy przy uboju.

W okresie od dnia 14 lutego 1984 r. do dnia 30 maja 1985 r. wnioskodawca odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w P..

Domagając się uznania za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 7 października 1976 r. do dnia 31 grudnia 1994 r. w Zakładzie (...) w N. wnioskodawca zwrócił się do „(...)SA w O. (następcy prawnemu Zakładów (...) w N.) o wystawienie mu stosownego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zakład ten pismem z dnia 27 sierpnia 2004 r. poinformował wnioskodawcę, iż w Archiwum (...) przechowywane są jedynie karty zarobkowe pracowników (...) N. za lata 1976-1984, nie ma natomiast dokumentacji osobowej niezbędnej do sporządzenia druku ZUS Rp-7, świadectw pracy oraz świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Nadto wskazano w tym piśmie, iż sam fakt otrzymywania tzw. dodatku szkodliwego nie stanowi podstawy do sporządzenia świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, bowiem taki dodatek wynikający z wewnętrznych przepisów płacowych otrzymywali również pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wyszczególnionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. 1983.8.43).

Z. K. pracujący w (...)SA w upadłości w O. - następcy prawnego Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) w O. - Rzeźni w N. otrzymał w dniu 15 czerwca 2000 r. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach obejmujący jego okres zatrudnienia od dnia 16 lutego 1970 r. do dnia 31 października 1986 r. na stanowisku ubojowca.

Z. Ł. pracująca w okresie od dnia 1 października 1973 r. do dnia 31 stycznia 1995 r. w Zakładzie (...) w N. na stanowisku ubojowca otrzymała po zakończeniu pracy w tymże zakładzie w dniu 10 kwietnia 1995 r. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji, powołując się na treść art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U.2015.748 ze zm.) oraz na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w/s wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43 ze zm.) uznał, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, bowiem nie legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Sąd po dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po ustaleniu charakteru, warunków pracy, zakresu obowiązków, jakie wnioskodawca wykonywał w spornym okresie zatrudnienia stwierdził, że ustalanie przed Sądem faktu wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie jest związane żadnymi ograniczeniami dowodowymi (por. np. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 i z dnia 10 marca 1984 r., III 6/84). W związku z tym Sąd ustalał charakter pracy wnioskodawcy w spornym okresie zarówno na podstawie dowodów złożonych do akt kapitałowych, emerytalnych, jak i z akt osobowych wnioskodawcy pochodzących z Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) w O. oraz Zakładu (...) w K. jak również zeznań wskazanych przez niego świadków, którzy w spornym okresie wraz z nim pracowali w tych zakładach.

W odniesieniu do zebranego w sprawie materiału dowodowego należy wskazać, że wnioskodawca nie wykazał spełnienia warunków do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, gdyż nie udowodnił wykonywania przez okres co najmniej 15 lat prac w warunkach szczególnych określonych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w/s wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Okres od 1 września 1971 r. do 30 czerwca 1973 r. nie może zostać zaliczony do okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, gdyż będąc uczniem szkoły zawodowej wnioskodawca pracował w skróconym wymiarze czasu pracy obowiązującym pracowników młodocianych. Przez okres zatrudnienia na podstawie umowy o naukę zawodu wnioskodawca pracował jako uczeń. Z art. 13 ust. 3 ustawy o nauce zawodu, odnoszącym się do sytuacji określonych w art. 12 tej ustawy, wynikało, że młodociani przyjęci do pracy byli obowiązani do dokończania się w celu ukończenia pełnej szkoły podstawowej lub do dokończania się zawodowego lub ogólnokształcącego (ust. 2), natomiast młodociani zatrudnieni w celu nauki zawodu obowiązani byli do dokończania się w zakresie obranego zawodu (ust. 3). Już tylko z tej regulacji wynika, że skarżący - jako uczeń nie mógł wykonywać i faktycznie nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac określonych w art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach.

W kolejnym spornym okresie tj. **od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 1 października 1976 r.** wnioskodawca pracował w (...) w Oddziale w N. na stanowisku rozbieracza i wykrawacza, co wynika ze znajdującego się w aktach rentowych świadectwa pracy. Na przedstawienie tezy, iż w tymże okresie wykonywał on obowiązki ubojowca nie przedłożył żadnych innych dowodów. W aktach kapitałowych znajduje się odpis legitymacji ubezpieczeniowej (k.106), gdzie pracodawca odnotował jako stanowisko zajmowane przez wnioskodawcę „rozbieracza i wykrawacza” - tożsame z wskazanym w wydanym mu po zakończeniu stosunku pracy świadectwie pracy.

W kolejnym okresie wnioskodawca zatrudniony był w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w O. - (...) w N. **od dnia 7 października 1976 r. do dnia 12 lutego 1984 r.** w charakterze ubojowca. Świadkowie Z. Ł. i Z. K. pracujący wraz z wnioskodawcą potwierdzili, iż pamiętają go z tego okresu jako wykonującego obowiązki ubojowca. Fakty te znalazły także potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w dokumentacji kolejnego zakładu pracy, gdzie na karcie ewidencyjnej odnotowano obok okresu zatrudnienia od dnia 7 października 1976 r. do dnia 12 lutego 1984 r. - w rubryce stanowisko ubojowiec.

Po przerwie, w której wnioskodawca odbywał karę pozbawienia wolności, ponownie zatrudniony został w tym zakładzie pracy (następcy prawnego - Zakładzie (...) w N.) na stanowisku pracownika przetwórci, co znajduje

potwierdzenie w dokumentach osobowych i w świadectwie pracy z dnia 30 grudnia 1994 r. W legitymacji ubezpieczeniowej wpisano stanowisko buchtowego - wpis z 06.09.1984 r., do obowiązków którego należało zajmowanie się rozmieszczeniem przywiezionego żywca do specjalnych klatek, karmieniem, sprzątaniem. Słuchani w sprawie świadkowie zgodnie zeznali, że od tego okresu tj. od dnia 6 września 1984 r. wnioskodawca nie wykonywał obowiązków przy uboju zwierząt. Oni zaś otrzymali z po zakończeniu stosunku pracy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach wskazując, że gdyby wnioskodawca takie obowiązki wykonywał to pracodawca również takie świadectwo by mu wystawił. Ostatecznie wnioskodawca na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r. przyznał, że wykonywał początkowo obowiązki buchtowego, lecz już po miesiącu skierowano go do pracy przy uboju.

W ostatnim ze spornych okresów, a to **od dnia 1 lipca 1996 r. do dnia 30 września 2001 r.** wnioskodawca zatrudniony był w Zakładzie (...) w K., gdzie powierzono mu obowiązki pomocy przy uboju.

W ocenie Sądu Okręgowego, tylko praca wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 1 października 1976 r. i od dnia 7 października 1976 r. do dnia 12 lutego 1984 r. w (...) Oddział w N. na stanowisku rozbieracza i wykrawacza oraz od dnia 1 lipca 1996 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w Zakładzie (...) w K. odpowiada ustawowym warunkom do uznania jej za pracę w warunkach szczególnych. Okresy te są jednak wynoszą 13 lat, 1 miesiąc i 5 dni, przy wymaganym 15-letnim okresie pracy w szczególnych warunkach nie są wystarczające by skutecznie ubiegać się o prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, co skutkowało oddaleniem odwołania.

Z wyrokiem tym nie zgodził się wnioskodawca, wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości. Orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie prawa procesowego, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na przyjęciu, że w okresie pracy w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w O. - Rzeźnia w N. od dnia 6 września 1984 r. do 31 grudnia 1994 r. nie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac bezpośrednio przy uboju zwierząt, a nadto poprzez obciążenie wnioskodawcy w całości kosztami postępowania w sytuacji, gdy w okolicznościach sprawy występowały przesłanki przemawiające za odstąpieniem od obciążania go kosztami procesu.

Wobec tak przedstawionych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew wywodom apelacji, Sąd pierwszej instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy i treści obowiązujących i powołanych w uzasadnieniu wyroku, przepisach prawa materialnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego za całkowicie bezzasadny należy uznać zarzut apelacji naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z kolei w myśl art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów, może mieć zatem miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia przez sąd reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z dnia 6 listopada 2003 r. II CK 177/02 niepubl.). Podkreślenia wymaga także fakt, że dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Koniecznym jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post. SN z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, niepubl., wyrok SN z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przedmiotowa apelacja powyższych wymogów nie spełnia. Procesowe zarzuty strony sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów przezeń dokonaną i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę, z pominięciem okoliczności dla niego niewygodnych. Tymczasem zadaniem Sądu Apelacyjnego - prawidłowo zrealizowanym - było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła dać pełny obraz spornych okoliczności.

Sąd Okręgowy przeprowadził dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, wskazał dowody na podstawie, których dokonał ustaleń faktycznych w postaci dokumentacji osobowej ze spornego okresu oraz częściowo zeznań świadków Z. Ł. i Z. K. oraz wnioskodawcy. Szczegółowo również uzasadnił dlaczego uznał, iż brak jest podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu, spornego okresu do okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, iż twierdzenia wnioskodawcy, że w oprócz okresów uznanych przez Sąd również w okresie od dnia 6 września 1984 r. do 31 grudnia 1994 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze prze bezpośrednio przy uboju zwierząt nie zasługują na wiarę. W szczególności wnioskodawca nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentacji pracowniczej wykazującej, iż po miesiącu pracy na stanowisku buchtowego został skierowany do pracy przy uboju. Nadto twierdzenia wnioskodawcy pozostają w sprzeczności z dokumentami zawartymi w aktach osobowych i rentowych oraz zeznaniami świadków, której jednoznacznie wynika, że w spornym okresie był zatrudniony na stanowisku pracownika bazowego (umowa o pracę), pracownika przetwórci (świadectwo pracy), buchtowy - wpis w legitymacji ubezpieczeniowej. Nie bez znaczenia jest także fakt, iż syndyk odmówił wydania wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych, zaś przesłuchani w sprawie świadkowie otrzymali świadectwa pracy w warunkach szczególnych w dacie rozwiązania z nimi umów o pracę. Nadto świadkowie ci stwierdzili, że gdyby wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych to na pewno otrzymałby świadectwo potwierdzające taką pracę.

W tych okolicznościach w sposób uprawniony Sąd I instancji uznał, iż brak jest podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu tego okresu do okresu pracy w warunkach szczególnych. Skoro zatem wnioskodawca nie wykazał 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych to nie spełnił warunków do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. oraz § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.507), nie znajdując podstaw do odstąpienia od obciążania wnioskodawcy tymi kosztami, bowiem otrzymuje świadczenie z ubezpieczenia społecznego w kwocie netto 2.031, 86 zł.

SSA Monika Kiwiorska-Pajak SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Robert Kuczyński

R.S.